

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan popre.

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 7. svečana 1896

List 7.

O večkratni sv. spovedi.

Kaj po navadi ljudi odvrča od večkratne spovedi?

(Konec.)

Ugovarja še marsikdo: „Jaz imam vedno strah pred spovedjo; zato se mi zdi pretežko večkrat k spovedi iti.“ Zapomni si, predragi, kaj ti je ceniti o tem strahu, kateri te odvrča od večkratne spovedi. Rečem ti pred drugim: ko bi ti od spovedi ne imel nič družega, kakor tisti ljubi mir in notranjo sladkost, s katero greš od spovednice, bi bilo že to dosti veliko plačilo in vredno, da premagaš strah in greš k spovedi. Pa premisli nadalje.

Po nauku sv. vere je gotovo, da pri spovedi sami, ki je sodba usmiljenja in zato vir pravega notranjega miru, ni pravega vzroka za strah. Ravno nasprotno je resnica, ker dobra spoved prežene bojazen, v kateri se nabaja človek iz strahu zaradi greha. Tedaj če izvira bojazen iz strahu pred grehi, je spoved gotovo sredstvo, s katerim se lahko človek te bojazni oprosti. Zato bi bilo pa tudi nespametno imeti bojazen zaradi spovedi.

Včasih izvira boječnost pred spovedjo iz napačne misli. Mnogo je tacihi ljudi, kateri se dolgo časa trudijo s spraševanjem vesti in potem so zopet v strahu, da bi kaj pri spovedi ne pozabili, da bi se dobro ne spovedali i. t. d. Toda, kdo pravi, da je to k spovedi potrebno? To ni samo nepotrebno, temuč tudi napačno. Pravo je samo to: Vest je treba mirno spraševati, in zlasti onim, kateri gredo večkrat k spovedi, ni treba dosti časa v to obrniti. Če se gre z dobro

voljo in odkritoserčno k spovedi, ni nikacega povoda bojzljivemu biti. Tedaj, kjer so napačni nazori ali misli vzrok strahu, treba je napačne nazore ali misli pustiti in strahu ni več.

Včasih pa je ta strah tudi skušnjava, ktera izvira od hudobnega duha, kateri skuša na vse načine spoved ovirati, ker najbolj škoduje njegovim nameram. V tem slučaju naj daruje kristjan ta strah ljubemu Bogu kot pokoro, toda naj se na noben način ne da zadržati od spovedi. Če hudobni duh vidi, da ničesar ne opravi, bode kmalu opustil te s kakim strahom skušati. Če bi se mu pa njegova zvijača posrečila, okoristil bi se s tvojo slabostjo k tvoji največji škodi.

Kakor vidiš, so vzroki, zaradi katerih premnogi nočejo od spovedi ničesar vedeti, zares le prazni izgovori, če se v pravi svetlobi opazujejo. Oh, kolika je zaslepljenost pri mnogih ljudeh! Namesto da bi bili ljubemu Odrešeniku zato hvaležni, ker nam ubornim ljudem dopušča, da smemo večkrat iti k spovedi, in namesto da bi se s tem posvečevalnim sredstvom prav okoristili, zavračajo ga s praznimi izgovori. Ne stori ti tako! Vodilo ti bodi: Jaz hočem po veri živeti in svojo dušo rešiti in še drugim pomagati s tem, posebno dušam v vicah, katerih veliko zamorem rešiti, ako po spovedi za nje darujem sv. Obhajilo in mnogotere odpustke. Sveta vera nam priporoča večkratno sv. spoved; in mojemu dušnemu blagu je spoved gotovo koristna, če ne celo potrebna. Zato bodem rad in s hvaležnostjo, večkrat to posvečevalno sredstvo uporabljal. (Po E. H. O. über die öft. hl. Beicht.)

S. B.

Kako Jezus poplača reveža, kateri ljubi njegov križ.

Med grozovito francosko prekucijo koncem prejšnjega stoletja so oplenile grozovite drubali ves krasni kraljevski grad v Versaju pri Parizu.

Jeden izmed teh ljudij, kakor piše Donin, je staknil med blatcem in prahom tudi sv. razpelo in je mislil, da je dragoceno, in vzame ga seboj na dom. Tam pa ga ogleda in verže nezadovoljen med staro šaro, kajti zdelo se mu je, da je stvar brez vsake cene. Leta 1834. pa umerje roparski starec in ker ni imel otrok, prodajali so njegovi sorodniki zapuščino na očitni dražbi, h kateri se je zbralo mnogo ljudij iz onega predmeztja.

Tam nekje je stanoval tudi ubog mlad slikar, kateremu se ni godilo kaj dobro. Sicer je bil spreten umetnik, a ker ni imel ne denarja ne mogočnih prijateljev in zavetnikov, moral je živeti v svoji podstrešni izbici skoro ob samem suhem kruhu, in dostikrat je bil celó vesel, če ga je imel. Pri vsem pa je ostal pobožen in bogaboječ, kakor ga je svoje dni učila njegova dobra mati. Malopridni ljudje so ga zasmehovali, ker je hodil vsako nedeljo k božji službi, on pa se ni zmenil zanje.

Zadnje čase je nekaj zaslužil. Oslikal je nekemu gostilničarju veliko sobo in je takó zaslužil 300 frankov (142 gld.) Dvesto jih je takoj porabil za napravo obleke, zakaj staro je že skoro razpadalo na njem. Ostane mu še sto frankov. Doslej je počival vsako noč na snopu slame, in ko se oznani dražba, mu pride takoj na misel: Kaj ko bi se dala tukaj po ceni dobiti kaka postelja? Odpravi se tje, in res dobi za pet in sedemdeset frankov, kar je želel, namreč posteljo, z rjuhami in odejo vred. Ves srečen, spravi hitro vse na svoj dom. Ostalo mu je samó še pet in dvajset frankov.

„Vernimo se še tje!“ pravi sam pri sebi. „Morda staknem še kaj, česar potrebujem.“

Tako stori, a ko pride na mesto, je bila dražba že skoro pri kraju. Ponujali so samo še stare ropotije med smehom in šalo. Na versto pride staro razpelo, vse pokrito davno s pre-raščenim blatom. Kakošni so bili tam ljudje, kaže to, da smeh zopet zavreši. Nekdo ponudi v šuli dva franka. Slikarja to globoko v dušo užali. „To je vendar slika Odrešenikova,“ misli si, in notranji glas mu pravi: Ržeš jo iz rok gerdinov.

„Pet frankov dam!“ zakliče. Vsi ga pogledajo, če se morda ne meša. On pa mirno vzame razpelo in odide, ne da bi se menil za razuz-

dani smeh zanikarnižev. Doma je ves truden kmalu zaspal na kupljeni postelji, in počival je čez dolgo časa spet enkrat na postelji.

Tu zagleda čerke, ki kažejo zmirom bolj razločno: Benvenuto Cellini. Slikar ostermi. Benvenuto Cellini je bil slaven italijansk umetnik, ki je delal za kneze in kralje, in sicer navadno iz zlatá in srebra. Tudi to bridkomartro je bila prinesla neka francoska kraljica v Pariz in od ondod v Versaj, kjer so je ob napadu zdivjanih drubalij v gnječi zgubili. Tako ga je pozneje našel rajni mož zamazanega v prahu.

Slikar snaži dalje, in kmalu se blišči razpelo v najčistejšem zlatu. Kdo bi popisal umetnikovo začudenje in veselje.

Njemu nasproti je stanoval neki zlatar. Slikar gre k njemu in mu pokaže križec. Zlatar ga ogleduje in napósled reče, da je iz najčistejšega zlatá in vreden najmanj petdeset tisoč frankov. Slikar ga prosi, naj poizve, kakó bi mogel dragocenost oddati na kraljevem dvoru.

Zlatar je bil tam znan, in kmalu je zvedel kralj o razpelu, pokliče slikarja in mu plača zanj šestdeset tisoč frankov. Potem ga izprašuje kralj, kako je prišel do tacega umotvora. Slikar mu vse natanko razloži in kralja je ganila pobožnost umetnikova. Hotel mu je dati priložnost, da pokaže svojo umetniško spretnost, in mu naroči, naj tudi njega naslika.

Kmalu je bila doveršena podoba kraljeva, pravi umotvor. Slikar je postal zategadelj kmalu slaven in najodličnejši bogataši so naročevali slike pri njem. Tako mu je prinesel srečo sveti križ. Seve, da tega umetnik ni nikdar pozabil, in sleherni si lahko misli, kako je bil hvaležen Bogu, kako je ljubil križanega Zveličarja, kateri vé tako razveseliti in poplačati reveža, kateri mu v terpljenji in pomanjkanji zvesto služi. Kakošno bo veselje še le v prihodnjem življenji!

Pervo očitno obhajanje salezijanske slovesnoti v Ljubljani.

Kakor smo že omenili zadnjič, so se salezijanske slovesnosti 29. prosenca pričele z božjo službo pri sv. Jakobu v Ljubljani.

Ob 7ih zjutraj je v. č. g. načelnik katehet Jan. Smrekar po poklicu Sv. Duha imel slovesen govor o dveh Salezijancih, to je, pojasnoval je v 1. delu življenje sv. Frančiška Salezija, v drugem pa življenje slavnega Don Boska. Ljudí je bilo pričujočih lepa množica. Po pridigi je prečast. gosp. prelat dr. Andr. Čebašek med častitljivo asistenco imel slovesno sv. mašo.

Ob 10ih se je pričel očitni shod v „Tonhalli.“ V sobani, okinčani s papeževo in cesarjevo podobo, se je zbralo v začetku bolj skromno število kaci-

50 gospodov iz raznih stanov, tudi nekaj gg. kano-nikov. Popoldne pa je skoro napolnjena prostorna sobana. Predsedoval je mil. gosp. stoljni prošt dr. Leonard Klofutar. Prečast. gosp. prelat dr. Čebašek je na prošnjo v. č. načelnika pričel zborovanje z naslednjim vvodnim govorom

Vvodni nagovor

pri Salezijanskem zborovanju 29. jan. t. l.

Hvaljen bodi Jezus Kristus!

Načelnik Salezijanske družbe g. katehet Jan. Smrekar, me je naprosil, da naj spregovorim par besedi o današnji slovesnosti; kar rad storim in s tem kratko zveršim.

Častiti zborovalci! Pred vsem Vas vse prav iz serca in prijazno pozdravim, se zahvalim, da ste nas tako obilno počastili s svojo navzočnostjo in si dovolim v pojasnjenje spregovoriti nekatere besede

Sveta katoliška Cerkev, naj večja in naj slavnejša družba pod solncem, je bila tudi vselej plodovita mati družih koristnih društev, ki so iz nje izhajala. Kakor so se v poprešnjem času ustanovili razni cerkveni redi ali samostani in koristne bratovščine v večji prosepah božjega kraljestva na zemlji, tako se snujejo in živijo taka katoliška društva tudi v naši dobi, osobito za vlade dveh poslednjih slavnih papežev, Pija IX. in Leona XIII. Dovolim si, le nekatere imenovati: Družba sv. Vincencija v pomoč sirotam in bolnikom; evharistična ali sv. Reš. telesa družba v češčenje naj večji skrivnosti; Leonova družba katoliških učenjakov; sv. Detinstvo v rešitev in vzgojo paganskih otrok, družba v zedinjenje razkolnikov in razne družbe posameznih narodov in stanov, kakoršne so: Mohorjeva, Bonifacijeva, Franc. Ksaverijeva družba, družbe za roko-delce, delavce in delavke in drugi zavodi za vzgojo mladine, razširjenje sv. vere i. t. d.

Med te razne koristne ustanove štejemo po pravici tudi novejšo družbo Salezijancev, katero pri nas ravno z današnjim zborovanjem pričnemo v čast Božjo in vsestranski blagor njenih vdeležencev; blagoslov božji naj bo vselej z njo! Ker je nje začetek sploh znan vsim navzočim in bodo o tem vsi govorniki obširneje govorili, omenim jaz le malo in splošno.

Začetnik te obče koristne družbe je slavno znani Don Bosko, rojen l. 1815, umrl 1888, priprost pa silo svet duhovnik v Turinu. Sam ves vnet za sveto reč, je pričel v zaupanju na Božjo previdnost in na pomoč družih dobrih sotrudnikov s prav priličnimi sredstvi to zdaj velikansko delo vzgoje zanemarjene mladosti in sploh prenovljenje iz prevrata tedanje človeške družbe. Od Boga v to poklican je ta blagi mož prec v začetku svojega duhovskega stanu začel vzgojevati in podučevati mladino in sicer od konca le posamezne, potem vedno večje število učencev in tudi odrašenih, in sicer tako ljubeznjivo in priserčno, vstrajno in vspešno, da se je priljubil in prikupil ne le mladini, tudi sicer priprostim tako, da je njegov trud rodil prečudni sad in preobrat v socialnem in nravnem življenju. L. 1876 je bila njegova družba od sv. Očeta Pija IX. kano-nično ustanovljena in poterjena ter je bila očitna nad njo roka božja, da bi se smelo reči: A Domino factum est istud et est mirabile in oculis nostris.

To vstrajno delovanje in prečudni vspeh blagega gospoda se je kmalu daleč razširilo, ne le v Evropi po Laškem, Francoskem, Nemškem, Španjskem, temveč tudi v drugih delih sveta, osobito po Ameriki, v Meksiki, v Paragvaji, v Peru, Patagoniji, Ognjeni deželi in drugod, ter se sme reči, da solnce nikdar ne zahaja v krajih, po katerih živé in delujejo člani te od Boga prečudno blagoslovljene družbe, ki je štela že o Boskovi dobi na tisoče in tisoče otrok in odrašenih ki so bili, kakor ob časih apostolov, enega duha in enega serca.

Kakor je Don Bosko neumorno in vspešno delal do svoje smerti, ravno tako neutrudno to delo nadaljuje njegov učenec in naslednik Don Rua s svojimi sotrudniki še današnje dni po vsih krajih sveta s tolikim vspehom, da se od dne do dne množi in širi družba Salezijancev v veselje in začudenje vsega katoliškega sveta.

Vsi ti lepi vspehi, in tudi naše lastne duševne in socialne potrebe in razmere, z močnim glasom terkajo tudi na naša serca in nas budé, da se tudi mi pridružimo tem verlim trumam za čast božjo in prenovitev človeške družbe, da jim podamo bratovsko roko in začnemo resno sodelovati v ta blagi, vzvišeni namen. (Laboremus.) V to sverho nam je vse potrebno pripravil naš za vse dobro navdušeni g. katehet J. Smrekar, ki se je kot pogumni Kolumbus opetoma podal sam tje, kjer je prvo ognjišče te družbe, v Turin, se je sam podučil in prepričal o njeni izverstni osnovi. Tudi je poslal več naših mladencev v to vstavo, da se sami dobro vzgojeni in podučeni vernejo domu in kot dober kvas blagodejno vplivajo na drugo mladino. Ali ni blagi gospod v resnici naš Don Bosko, ki se ni ustrašil niti truda niti stroškov niti raznih zaprek in praznih ugovorov?

Kakor je pa g. načelnik za to blago početje vse tako lepo in vgodno pripravil, tako je tudi sam vse potrebno ukrenil za današnji praznik sv. Frančiška Sal., da se je lepa slavnost slovesno pričela in veršila s primernim govorom in sv. mašo v cerkvi in raznimi govori na drugem mestu. Tako danes vsadimo zlahtno drevesce, katero boste Vi oskerbovali in okopavali s svojim trudom, da rodi dobrega sadu kerščanske vzgoje lepih čednost in vzgledov. Bog Vas bo podperal, ker je res potreba velika, delo pa težavno. Saj vidimo toliko zanemarjene mladine, ki kakor zgubljeni sin zahaja v slabe kraje, brez poduka leno postopa, brez dela in poštenosti, še bolj brez strahu božjega; za to ji ni mar za molitev in službo božjo, in se čedalje bolj zgubi in zaide, ter je drugim v nadlego in pohujšanje, sebi v sramoto in nesrečni konec. Od druge strani pritiskajo še socialni demokrati, ki sv. vero pokopujejo in nevednemu ljudstvu v bogastvu zlata nebesa obetajo. Vsaj je spet zadno nedeljo v Kazini dunajska prerokinja poslušalce kazila in lahkomišljenim delavcem namesto ribe kačo ponujala, ko je bogokletno klepetala zoper duhovnike in sv. vero

Da bi se enake nedostojnosti zaprečile, in se še rešilo, kar je mogoče, je treba z vso vnetostjo in resnobo začeti novo življenje, Bogu v čast, sebi in bližnjemu v srečo in zveličanje. Kakor Don Bosko začnimo tudi mi v vsi ljubezni in krotkosti z Bogom in z zaupanjem na njegovo modro previdnost, ki zna vse v blagor in srečo obrniti.

K temu začetku nas glasno kličejo že omenjene potrebe in nevarnosti, pa tudi še drugi primerni slučaji naše dobe, n. pr.

1.) Ta mesec smo praznovali praznik Jezusovega imena. V tem imenu so aposteljni čudeže delali, verne kerščevali in učili, da ni družega imena, v katerem bi mogli biti zveličani. Tudi pri nas vse v Jezusovem imenu delajmo, molimo, terpimo in si svesti bodimo, da bomo tudi v Njem našli srečo in zveličanje.

1.) Minulo nedeljo smo praznovali novi, od sv. Očeta zapovedani praznik sv. Družine, da bi se tudi po naših kršč. družinah pomnožila ljubezen in zaupanje do nje pri mladih in priletih, da bi se na ta prelepi vzgled pogosto ozirali stariši in otroci, pomoči in tolažbe iskali pri nji, ki jim sveti kot svetla zvezda od jutra do večera in jim bo polajšek še zadnjo uro.

3.) Danes pa obhajamo praznik sv. Frančiška Salesija — ki je poseben praznik Salezijanske družbe; njega časte v družbah in zborih, po hišah in posamezni. On sicer ves krotak, je bil vstrajen v dobrem podvzetju in pripravljen vse žrtvovati za Boga in bližnjega. On bo tudi nam močen zavetnik, ako bomo imeli ne le njegovo ime, temuč tudi njegovega duha, ki je duh ljubezni in krotkosti.

4.) Odveč bi bilo še omenjati, da sta zadnja dva slavna papeža Pij IX in Leon XIII tudi goreča sotrudnika te Njima prelube Salezijanske družbe, ter sta jo opetoma priporočevala in blagoslovila. Ali tako vzvišena zgleda ne bosta tudi vernih unela za to plemenito in tako plodovito družbo?

Več Vam bodo o nji povedali drugi odlični govorniki. Jaz le še rečem: Začnimo v Božjem in Jezusovem imenu in Bog bo z nami in bo blagoslovil naše slabo delovanje, da bo imelo obilno dobrega vspeha Bogu v čast, nam v zveličanje. V to po-
(Dalje sledi.)

Decretum Urbis et Orbis.

Quilibet Sacerdos tam saecularis quam Regularis semper Missam celebrare debet juxta Calendarium Ecclesiae cujuscumque, in quam celebraturus advenit. — Si vero in dicta Ecclesia vel Oratorio Officium ritus duplici inferioris agatur, unicuique ex Celebrantibus liberum sit Missam de requie peragere, vel votivam, vel etiam de occurrenti feria: iis tamen exceptis diebus, in quibus praefatas Missas Rubricae Missalis Romani, vel S. C. Decreta, prohibent

Die 9 Julii 1895.

Sanctitas Sua Leo XIII sententiam S. C. ratam habuit et confirmavit.

Die 9 mensis Dec. eodem anno.

C. C. Ant. Massella, Praef Aloys Tripepi, Secr.
(Gl. „Acta Ordin. Min.“ Fasc. I. 1896 str. 11.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. Novo družbo za duhovne k presv. Sercu Jezusovemu. — „Sacerdotum Sodalitas in honorem Sanctissimi Cordis Jesu“ — osnovali so ljubljanski prevzvišeni gospod knez škof dr Jakob Misia in razpošiljajo se vabila. Stvar ni nova, pravijo sami, kažejo pa pridjana pravila, da utegne biti

močno koristna za buditev in ohranjenje duhovskega življenja. Posneta so pravila po družih enacih družbah, kakoršna je n. pr. v Briksnu na Tirolskem in drugod. Duhovniki, ki želé biti deležniki, oglašajo se v enem mescu pri č. g. škofijskem tajniku Jožefu Šišku. Pristop je prostovoljen. Bog daj svoj blagoslov!

Ljubljana. (Čudovito je usmiljene Božje.) Zadnjič je ljubljanski „Slovenec“ naznanjal, kako je predrzna ženska s tujega motila ljubljanske nespremišljene socialistiške možake in jih hujkala zoper Boga samega; in k ostudnemu bogoskrunstvu se niso ustrašili še ploskati. Ko jim je pa č. g. dr. Krek precej nato stvar pojasnil in oči zbrisal, so utihnili in bili zamišljeni in poterti, in učiteljka zmot je sama besede nekako preklicevala, če tudi z novim bogokletstvom.

Zdaj nam je pa „Amerikanski Slovenec“ prinesel strašno dogodbo o nekem bogotajcu, namreč: Bogotajec je sedel neki semnji dan z več prijatelji v kerčmi. Nekdo izmed družbe spregovori besede „Bog.“ Bogotajec to sliši, napihne se kakor kača, kateri skališ mirni počitek. „Kaj? — Bog? — Boga ni!“ Tako kriči razdražen, da ga sliši vsa družba. . . . Še grše je renčal, da ne veruje v Boga, ako se ne prikaže, da ga vidi!“ Nekteri neumneži so se smejali; drugi pa odidejo nevoljni.

Kaj se zgodi? Mož se nekako spozabi in dojde precej pozno domú; pa nič dobro se ne čuti. „Ej, to ni nič.“ ga tolaži žena in biti mu pripravljat domačega zdravila. Toda slabljenje ne jenja, vedno se le še hujša. Merzlična treslika prevzame bogotajca. Pride zdravnik in pove, da je življenje v nevarnosti. Bolnik bere iz obličja vsih pričujočih, da se mu nič dobrega ne obeta. Spomni se, kar je govoril še sinoči v družbi in prevdarja bolj natanko. „Nesrečnež,“ pravi sam sebi, „tajil sem Boga; priklical sem nase jezo Njegovo; ni dal dolgo čakati na-se. Odpusti mi, o Bog! Hitro mi pojdi kdo po gospoda župnika!“ (Slišite, ljubljanski demokrati!)

Duhoven hiti k bolniku, in ta se skesano spove. Pričo navzočih se odpove svojim bogotajstvom in prejme svete zakramente. Bridko matro (sv. razpelo), ki so mu jo podali, je kerčevito deržal v rokah, in močil jo s solzami, in ni je nič več djal od sebe. Vedno je pritiskal terpečega Zveličarja k ustom — še ko je pritisnila smert. Tako je — prednjega dne bogotajec — postal nov kristjan in kot tak stopil pred sodnji stol živega Boga. — Čudovito je usmiljenje Božje.

Tako sklepa „Amerikanski Slovenec“. Mi pa želimo tako usmiljenje Božje tudi nespremišljenim možem, katerim ni zadosti toliko domačih slabih izgledov, temveč še celo od daleč najemajo nevedno žensko, ki jih je v njih neveri poterjevala.

Terst. (Očetovsko poslovljenje premilostnega gospoda škofa.) Kar se je že pred nekterimi mesci pisalo in govorilo, se je sedaj djansko zveršilo: preblagi Teržaško-Koperski škof premilostni gospod dr. Janez Glavina so se s pastirskim listom od 25. decembra 1895, v žalost vsih dobrih in vernih ovčic, svoji vzvišeni službi odpovedali in se s svojo škofijo poslovili. V začetku omenjenega pastirskega pisanja spominjajo na to, kako je življenje človeško nestalno in navadno polno bridkosti, kar so tudi sami skusili; da pa vendar blagor tistim, ki v vsem spoznajo voljo Gospodovo in se velikodušno vanjo

vdajo. Potem vzrok svojega odstopa obširniše pojasnujejo, kakor nasleduje.

Ko sem dne 6. avgusta 1882. leta s te stolice pošiljal prvi svoj pastirski list, tedaj sem v njem ne samo izražal veliko žalost, katero sem čutil ob ločitvi od poreške in puljske škofije, ki sta se mi bili toliko omilili v skoro štiriletnem mojem ondešnjem škofovanju, temveč Vam tudi razodeval veliki strah in trepet svojega serca. Kajti, ko sem zerl na težje in hujše breme, ki me je čakalo v novem vinogradu, odkazanem mi po Božji Previdnosti, spoznaval sem, da sem preslab za toliko poslanstvo in zato so se mi še pomenljivejše zdele besede svetega apostola Pavla: „Zakaj oni“ (dušni pastirji) „čujejo kakor taki, kateri bodo za vaše duše odgovor dajali.“ (Hebr. 13. 17). Odgovornost, katero sem si tedaj pred Bogom nalagal, in misel, da bom moral dati račun o delih in življenju toliko duš, sta silno žalostili in terli moje srce. Vendar pa sem v glasu Viših poslušal glas Božji in, udavši se volji Gospodovi, govoril sem sam pri sebi s psalmistom: „Pripravljeno je moje srce, o Bog! pripravljeno moje srce“ (Ps. 56, 8; 107, 2). Moram pa tudi odkritoserčno povedati, da sem na drugo stran čutil tolažbo in sladko veselje vedoč, da se vračam v tisto škofijo, v kateri sem bil vedno domač po rojstvu in po svetem mašniškem posvečenju, v kateri sem prej petindvajset let v raznih službah deloval in prejel toliko dokazov ljubezni in naklonjenosti. Misel, da se vračam mej nekdanje duhovne tovariše, prijatelje, učence in druge znance, ter upanje, da me bodo oni zdatno podpirali, združeno z živo vero v Gospoda, ki vsem, kateri ga prosijo, pomaga in moč daje, sta me jačili in serčili. V takih in enakih premišljevanjih sem iskal tolažbe kolikorkrat se je vsled izkušnje, ki sem jo vže tedaj imel v škofovskem službovanju, trepet hotel lotiti moje duše, in ponižujoč se pred Gospodom sem molil kakor nekdanj sveti škof Martin: „Gospod, ako sem tvojemu ljudstvu potreben, ne branim se truda.“

Dasi je moje nameravanje, ali da se bolje izrazim, moj program moral vže naprej biti Vam vsem znan, ker je program katoliškega škofa, vendar se mi ni zdelo odveč Vam ga v omenjenem svojem prvem pastirskem listu razložiti, dobro vedoč, da tudi najbolj znane resnice ostanejo bolje v spominu in vspodbujajo k godnejšemu premišljevanju, ako se večkrat ponavljajo in zaterjujejo. Zato sem na kratko izražal vse svoje apostolske želje, prav za prav edino željo svojega serca, z naznanjanjem, da pridem k Vam kot služabnik miru, ljubezni in kerščanske pravice. Kjer je mir, tam kraljuje tudi ljubezen, zakaj te čednosti sta si družici; mir in ljubezen pa zahtevata kot podlago kerščansko pravico. In ker te tri čednosti niso potrebne samo človeštvu sploh, temveč tudi vsakemu posameznemu človeku, obetal sem Vam tedaj, da jih bom najprej jaz sam resno premišljeval in se jih — z Božjo pomočjo — posluževal kot varnega vodila v svojem škofovskem delovanju.

Vže nad trinajst let je preteklo po tistem znamenitem dnevu. Odkritoserčno povem, da sem v tem času užil veliko britkosti in žalosti. Dasi sem včasih imel kako tolažbo, vendar pa so bile veliko bolj pogostne in obilne solze, ki so jih morale liti moje oči. Moje solze pa niso izvirale iz spoznanja, da bi bil

jaz vedoma v nemar puščal svoj program; temveč iz opažanja, da so ljudje najboljše moje namene prezirali ali pa napačno tolmačili. „Bog in Oče Gospoda našega Jezusa Kristusa, kateri je hvaljen vekomaj, ve, da ne lažem“ (2. Kor. 11, 31), ko trdim, da nisem iskal ni samega sebe, ni svoje slave, ni drugega časnega dobra, ampak edino to, da po vesti natančno izpolnjujem svojo dolžnost. Spoznavajoč pa tudi v britkostih in v težavah voljo Gospodovo, bil sem pripravljen še dalje vztrajati v težki službi, dokler bi me bil Gospod poklical v boljše življenje. Tudi protivnosti ali nevolje me ne bi bile utrudile, ako bi se jim ne bila pridružila še druga okolnost, katera me je močno vznemirjala ter nagnila, da sem se premislil.

Bolehnost slabi vže dalje časa moje telesne moči tako, da mi je izverševanje težkih škofovskih dolžnostij premučno in, rekel bi, skoro nemogoče. Tudi leta vedno hujše čutim, posebno ker se mi je neprenehoma boriti s težavami, ki se često upirajo tudi najbolj velikodušnim nameram in ovirajo še tako sveta podjetja. Zato so mi vedno močnejše donele na ušesa besede modrijanove: (Bog) „bo strahovitno in nanagloma nad vas prišel; ker silno ostra sodba se godi njim, ki so predpostavljeni.“ (Modr. 6, 6). Mislim sem torej, da bi druga, krepkejša moč z večjo koristjo pokrivala to častljivo škofijsko stolico, ter sem sklenil iz lastne in proste volje, da se odpovem vladanju teh združenih škotij. Mojo ponižno prošnjo je najvišji Pastir sv. Cerkve, premilostno uvažujoč od mene navedene tehtne razloge, dobrotljivo uslišal, ter me v konsistoriju dne 2. decembra t. l. oprostil dolžnostij do teh združenih škotij.

Zdaj pa, preljubi Bratje in Sinovi, predno se ločim od Vas, čutim živo potrebo, da Vam še enkrat govorim in rečem vsaj pismeno, kar bi bil rad rekel vsakemu posebej ustmeno. Oče ne more zapustiti svojih otrok, da jih prej serčno ne pozdravi, da jim ne pokaže svoje ljubezni in dobrohotnosti, da ne odpusti iz vsega serca tudi tistim, ki so ga — morda zapeljani — razžalili. Predno odide, on vse objame; niti spominjati se neče več na tisti hip britkosti, ki jih je izkusil, nikar pa, da bi hotel koga karati. Njegovo očetovsko srce ne pozna ni jeze ni sovraštva, temveč odpuščaje pritiska k sercu vse z najčistejšo očetovsko ljubeznijo. Danes sem jaz podoben takemu očetu, ki odpotuje in prepušča otroke drugemu in zanesljivemu vodniku. — Torej najprej izrekam serčno hvalo svojemu dragemu prečastnemu generalnemu vikariju, kateri mi je vedno radovoljao, požrtvovalno in skerbno pomagal vladati zedinjeni škofiji, in hkratu zahvaljujem prav iz serca vse prečastne kanonike stolnega kapitula za njih udanost mojej osebi in za pripravnost, s katero so me podpirali in mi tako lajšali težko breme, deléč vedno z menoj veselje in žalost. — Iskreno zahvaljujem tudi druge gospode kanonike, dekane, župnike in duhovnike za njih sinovsko ljubezen in spoštljivo poslušnost, kakor tudi za njih gorečnost v izverševanju stanovskih dolžnostij, s katero so olajševali moje težko poslanstvo. — Priserčno hvalo izrekam tudi visokim, preslavnim in slavnim državnim, deželnim, občinskim oblastim za izborna vljudnost, s katero so sodelovale z menoj v skupnih zadevah. — Na posled zahvaljujem brez razlike vse verne katoličane dveh združenih škotij za dokaze prave sinovske lju-

bezni in spoštovanja do mene, zlasti ob pastirskih obiskovanjih. Prešinjen od prave hvaležnosti do vseh tistih, ki so mi kakorkoli izkazali kako telesno ali duhovno ljubav in se me spominjali tudi v svojih molitvah, blagoslavljam jih vse iz serca, želeč vsakemu obilo nebeškega blagoslova.

Preljubi Bratje in Sinovi! Trinajst let so nas vezale mejsebojne pravice in dolžnosti na temelju Božjih čednostij: vere, upanja in ljubezni. Odslej vas bodo iste vezi vezale na bodočega Vašega Pastirja, kateremu „bodite pokorni“ (Hebr. 13, 17) in „morate podložni biti, ne samo zaradi strahovanja, ampak tudi zaradi vesti.“ (Rimlj. 13, 5.)

Dasi neha dosedanje naše razmerje, ni treba pa, da v meni in v Vas popuste vezi ljubezni. Ta vzvišena čednost oživljaj in vladaj vse Vaše dejanje in nehanje, da tako Bogu vračate žrtev ljubezni za Njegovo ljubezen do Vas. Vaša ljubezen se tako raztegni, da ne bodete „nikomur nič dolžni, razen tega, da se med seboj ljubite; zakaj kdor bližnjega ljubi, je postavo dopolnil.“ (Rimlj. 13, 8.) Iz Vaše ljubezni pa ne izključite njega, ki Vam je bil toliko let oče in pastir, ter se ga spominjajte zlasti v molitvi. Jaz pa bom molil za Vas vse, kakor sedaj prosim Boga, začetnika vsega dobrega, in Jezusa Kristusa, našega srednika, naj Vam vsem da notranji mir z Bogom in zunanji mir z ljudmi ter z gorečo ljubeznijo oživljeno vero. „Mir bodi bratom in ljubezen z vero od Boga Očeta in Gospoda Jezusa Kristusa.“ (Efež. 6, 23.) „Milost Gospoda našega Jezusa Kristusa bodi z Vami vsemi Amen.“ (Rimlj. 16, 24.)

V Terstu, dne 25. decembra 1895.

† Janez Nepomuk, škof.

Poslanica ktero je duhovščina izročila odhajajočemu škofu. Illustrissime et Reverendissime Pater et Praesul noster! Patrem domo longe abiturum filii circumdant, cordisque sui morem lacrymis potius quam voce pandunt; ac affectum quo genitorem sibi charissimum omni prosecti sunt tempore, nova quadam ratione patefacere conantur.

Heu, tales filii nos hodie, prohi dolor! sumus; nos qui Te hucusque Patrem et animarum nostrarum Ducem ac Pastorem veneratum amissuri iamiam sumus. Temet dicimus amissuri, qui nos in vineae cultu dominicae verbo et exemplo praeiveras, qui nobis in aestu et diei pondere sustinendo animum addideras, gaudiis fletibusque ministerii nostri consors quotidie factus.

Plurimae enimvero causae fuere, ac imprimis infirma valetudo, quae Te impulerunt aliquantulum requiei a Summo Pontifice nec non a Caesare Augusto impetrare.

Perpensis gravissimis rationibus pro onere episcopali deponendo allatis, iam Ille, quem Jesu Christi Vicarium ac Ecclesiae universalis Rectorem Summum veneramus, in Consistorio habito die 2. mensis labentis, Te, Illustrissime ac Reverendissime Domine et Pater noster, a regendae unitae huius Tergestino-Justinopolitanae dioeceseos officio solvere dignatus est — et nos orphani ad interim relinquitur.

Caput divinae Providentiae inclinantes et cum Servatore divino aientes: „Ita Pater, quoniam sic fuit placitum ante te.“ (Matth. 11, 26,) sinas tamen,

quaesumus, ut priusquam a nobis separaris dolorem, quo intrinsecus tangimur, Tibi aperte revelemus.

Sinas, dilectissime Pater et Pastor noster, ut Tuorum benefeciorum, Tuae dilectionis, Tuaeque paternae curae qua indesinenter nos prosecutus es perbene memores, Tibi hac luctuosa die gratias quam maximas vereque sinceram agamus, simul humillime ac devote veniam petentes pro afflictionibus quibus animum Tuum, iam aliunde iniuria temporum et adiunctorum satis superque sauciatum, nostra negligentia, morositate et ignavia saepe fors torsimus.

Etsi autem vinculum hierarchicum tali ratione Te inter et nos relaxatum sit, nexus tamen et quidem dulcissimus charitatis et amoris flagrantis numquam Deo adiuvante solvendus foret.

In precibus et sacrificiis Tui memores erimus, manus mentesque nostras ad coelum extollentes, ut Tibi concedat quiete, quam initorus es, iucunda ac longaeva frui; nec non ut gratiis uberrimisque benedictionibus de excelso solio suo Altissimo Tuam coronet ac exornet senectutem.

Tu autem, Illustrissime ac Reverendissime Praesul haec vota addictissimi Cleri Tui benignissime excipere digneris, nosque Tua pastoralis benedictione laetare, ac Deo Optimo Maximo pie commendare memento.

Vsled odstopa premilostnega gospoda škofa si je prečastiti kapitelj izvolil kapitularnega vikarija P. N. gospoda dr. Janeza Šusta, stoljnega prošta, akoravno je le z britkostjo prevzel težko nalogo.

Amerika O č. g. Pavlinu piše g. Solnce v „Am. Slov.“ da je umerl 11. pros., bivši v najboljših letih moške dobe, in sicer umerl za pljučnico. Sprevod v ponedeljek potem je bil eden največjaštnih, kar jih je kdaj videlo mesto Feribault, celo ameriškano miljo dolg. Č. g. Pavlin je bil l. 1870 prišel z v. č. Buhom v Ameriko, tam je spopolnil duhovske študije. Doma je z Brezij na Gorenjskem, znan kot „Franckov gospod.“ Misijonaril je ves čas med Nemci in Angleži in bil je pri njih zelo priljubljen in spoštovan. Bog mu daj večni mir!

Černo mašo za ranjcim opravil je v. č. g. generalvikar Buh v Toweru v torek ob 7ih zjutraj.

Cerkvena metropola Baltimorska je 5. prosinca imela nenavadno slovesnost. Oblečen je bil v kardinalsko opravo papežev delegat in naslovni nadškof Sutolli. —

V Treoitu je 14. pros. v ondotni reki utonilo 41 oseb iz raznih narodov, največ Amerikancev.

New — Haven. V Getsemaniški opatiji ponesrečil se je č. brat Dominik, mlinar. Ko je mazal kolesovje z oljem, prijel ga je oddelek stroja in raztergal. Bog se ga usmili!

Razgled po svetu.

Rim. Prihodnji konzistorij se ima obhajati nekatere tedne po Veliki noči. Takrat bodo menda sv. Oče izvolili kacih šest novih kardinalov. Dozdaj se gotovo imenujeta Mons. Ferrata, nuncij v Parizu, in Monsr. Agliardi na Dunaju. Imenovani bodo zlasti kardinali iz Italije, ker njih število se je zelo zmanjšalo.

Po novem rimskem imeniku 1896. je s prvim

prosincem sv. kardinalski kolegij štel 63 kardinalov. Leta 1895. je umrlo 8 kardinalov in ravno toliko je bilo novih izvoljenih.

Sedanji sv. Oče Leon XIII. so v vsem skupaj izvolili že 107 kardinalov, odkar so zasedli Petrov stol. Do 1. prosinca 1896 je pomerlo ravno toliko udov sv. kolegija, izmed katerih so bili 4 izvoljeni še od Gregorija XVI., 52 njih od Pija IX., in 51 od Leona XIII. Najstarši kardinal dijakon Mertel, (izvoljen 15. sušca 1858), bode v nedeljo Seksagezimo doveršil 90. leto svojih dni; naj mlajši je Dominik Svampa, nadškof v Bolonji, ki je zdaj v 45. letu. Izmed družih cerkvenih velikašev jih je umrlo: 1 patrijarh (Jul. Senti), 18 nadškofov in škofov, 3 opati. Na novo ustanovljene ali zopet povzdignjene za Leona XIII so bile katoliške hierarhije v Škociji (1881), v vzhodni Indiji (1886), v Japoniji (1891), in poslednjič nedavno (1695 nadškofija koptiškega obreda v Egiptu, namreč patrijarhat s škofijama Hermopolje in Theben (Lukson) Papež Leon XIII. odkar sv. Cerkev vlada, so ustanovili dve patrijarhiji in 13 nadškofij; 16 škofij so povzdignili v nadškofije, dalje ustanovili mnogo škofij ne še obstavljenih; tudi v novo postavili dve opatiji, 2 apost. delegacij, 55 apostoljskih vikarij, in 24 apostoljskih prefektur. —

Rim. Gregorijanska univerza v Rimu, ustanovljena l. 1582 po Gregoriju XIII. še nikoli ni imela tolikega števila učencev, kakor l. 1896; tudi sv. Alojzij in drugi, 10 papežev je bilo njenih gojencev, med njimi sedanji sv. Oče. Ko so sardinski plazarji siloma pridrli v Rim, so rimski kolegij (Collegium Romanum) jezuitom uzeli, ter so ondi napravili nekako kraljevo licejo. Gregorijanska univerza se je morala vsled tega preseliti v poslopje kolegija Germanika. Toda tudi tukaj so se gojenci vedno množili, in Germanikum se je preselil v svoje starodavno stališče Kostanzia. Naprava je mednarodna in šteje 214 Nemcev, 1 Afrikanca, 32 Angležev, 1 Avstralca, 19 Avstrijancev, 33 Amerikancev iz zedinjenih držav, 65 južnih Amerikancev, 29 Belgijancev, 3 Čehe, 2 Hervata, 1 Dalmatinca, 164 Francozov, 3 Portugalce, 1 Luksenburžana, 9 Holandežev, 42 Poljcev, 1 Rusina, 21 Škotov, 2 Slovaka. Med njimi je 623 bogoslovcev, 73 gojencev za cerkveno pravo in 337 njih modroslovski oddelek. Na univerzi uči 23 profesorjev iz družbe Jezusove.

Iz vsega tega je očitno, kako silno pri vsem francoskem zatiranju katoličanstvo napreduje s svojimi napravami in svojim velikanskim misijonstvom po vsem svetu in s svojimi nauki, zlasti v Rimu. Ali ni tudi to očitni dokaz, da je katoličanstvo delo Božje. Sedanja doba skoro ni vlade na zemlji, ki bi bila popolnoma prijazna katoliški veri in Cerkvi, in vendar je tolika njena moč, toliko napredovanje! Štejte učenjake, profesorje raznih učilišč, razne vrdnike, štejte bogatine itd.; kako malo je število tistih, ki so prav iz srca vdani sv. katoliški veri in Cerkvi. Vender je neutajljiva resnica, da zadovoljen in srečen je le samo tisti, ki živi po nauku katoliške vere. „Srečen biti je pa tako velika dobrota“, pravi sv. Avgustin, „da toliko dobri kolikor hudobni po nji hrepene.“ Kakor sadica po svitlobi, tako dihti človeško vsako srce po polni, neskajeni, neusrečljivi in stanovitni sreči. Toda tehtno vprašanje je, pravi št. hipoliški škof v svojem pastirskem listu: Kje najdemo pravo srečo? je mar ta sreča v bogastvu in

zakladih, v častnih službah, v nasladnih nasitovanjih? Misli bi res moral, da je sreča v tem, kdor ljudi opazuje; toda motiš se. „Podlago prave sreče nam daje edino in samo le naša sveta katoliška vera, ki nas k Bogu pelje.“ . . . No, kdaj si pa ti čisto zadovoljen, o človek? Ali morebiti takrat, ko pest bankovcev neseš domu? . . . O ne, ali se ne bojiš že po poti, da ti jih utegne kdo ukrasti, kakor si jih nemara, ti ukradel ali prigoljufal? . . . Ali si zadovoljen, kadar greš domu sploh po storjenem smertnem grehu? . . . O kaj še! Ali si popolnoma zadovoljen, kadar si izvoljen za poslanca, za katerega višega vodje, nadzornikov? . . . Javaljne. . . Sej te že grebe, koliko nevošljivcev in objedavcev godernja zarad tega, češ, da so vse bolj vrelni kakor pa ti. — Si mar zadovoljen, ako si svojemu nasprotniku glavo preklal, ter se nad njim zmaščeval? . . . To bi moral biti volk ali tiger, da bi ti to veselje delalo! No, kdaj pa greš domu čisto vesel in zadovoljen? . . . Povedal ti bom, ako si vso butaro odločil in si bil odvezan. Ali ni res? . . . Ne mara si to že pokazati? . . . Pojdi, poskusi.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec svečan (februar) 1896.

a) Glavni namen:

Probujenje kerščanskega duha.

Spis od sv. Očeta Leona XIII samega odločen in blagoslovljen.)

Meseca prosinca smo molili za blagoslov iz Serca Jezusovega k 1400létnemu praznovanju spreobrnitve Francije h kerščanstvu, kar Francozi imenujejo kerst Francije. Blagoslov tega praznika je v tem, da bi se kerstna milost poživila, da se pri sedanjih Francozih probudi kerščanski duh, katerega so njih poganski očetje nekaj bili sprejeli s sv. kerstom.

V mescu svečanu molimo za vse kerščanske narode, za ravno to milost, da naj se kerščanski duh v njih probudi.

Kaj je kerščanski duh?

Kerščanski duh je sveti Duh, kateri, vlit v srca vernikov, kerščenih, deluje v veri, upanju in ljubezni; kerščanski duh je luč in moč od zgoraj, je nadnaravna milost, s katere pomočjo terdno in nedvomno verujemo vse, kar je Bog razodel upamo terdno in neomajano, kar je Bog pripravil tistim, ki Njega ljubijo, — je ljubezen božja, katero je vlit nam v srca sv. Duh, ki nam je dan.

Kerščanski duh je duh ponižnosti in pokorščine, katera se verno Bogu in zarad Boga podverže tudi vsakemu človeškemu stvarstvu. (1. Pet. 2, 13); je duh lastnega zatajevanja, kateri se upajoč na nebesa odpove posvetni pohlepnosti, je duh zatajevanja samega sebe, ki iz ljubezni do Križanega je voljan dati vse, tudi življenje za tiste, katere ljubi.

Kerščanski duh pride od Boga; Oče ga je na prošnje Sina poslal vidnega in v polnosti, prvo binkoštno nedeljo v Jeruzalemu, — in to deluje Oče še nadalje do sedaj, in Sin sodeluje z Očetom (Jan. 5, 17); kerščanski duh deluje v nas po Bogu, ter raste in se krepi s spolnovanjem kerščanske čednosti in resnično kerščanskega življenja, da namreč

obrodimo v sebi sadove sv. Duha: ljubezen, veselje, mir, potrpeljivost, pohlevnost, dobrotnost, voljnost, vero, nramnost, zderžnost, čistost. (Gal. 5, 22, 23); kerščanski duh pelje k Bogu, kajti kdor v Duhu seje, bode tudi žet od Duha večno življenje. (Gal. 6, 8.)

Kerščanski duh je bil ponos prvotne cerkve, prvih kristjanov. Tedaj so se spolnile besede: Pošlji svojega Duha, in stvari bodo vstvarjene, in obnovil bodeš obličje zemlje: poganstvo je zaterto, kerščanstvo je vstvarjeno in v njem tudi zemeljako lice prenovljeno. „Glejte, kako se ljubijo!“ so klicali stermeči pogani pri pogledu na kristjane; in niso se mogli ustavljati moči ljubezni, popolnega sadu kerščanskega duha in postali so kristjani.

Kerščanski duh je storil kerščanski srednji vek tako velik in lep, in ravno tako vsako stoletje, odkar vlada, in vsaki narod, katerega je živo presunil.

Božja dela v preslavnem frankovskem narodu so imenovali francosko zgodovino, in tako bi se smela zvati zgodovina vsacega res kerščanskega naroda, najsi bode Italije, ki ima prednost po Previdnosti in milosti, Španije ali Portugalije, dežela blažene Device, ali zveste Irske, otoka Svetnikov, naslov, s katerim se je Angleška z svojim odpadom sperla, ali katoliške Poljske, katera se bori skozi stoletja za venec mučeništva, ali Ogersko, katero so imenovali škit kerščanstva, ali nemškega naroda, ki je v zvezi s Slovani imel častno službo, da varuje in zagovarja vso Cerkev in njeno razširjevanje. (Konec sledi)

b) Posebni nameni:

9. **Sv. Apolenija.** Kerščanske device. Združeni odpor proti kugi slabih knjig in časnikov. Ohranitev starih dobrih navad.

10. **Sv. Školastika.** Red sv. Benedikta. Otroci v brezverskih in nenravnih družbah. Združenje ločenih družin.

11. **Spomin torpljenja N. G. J. Kristusa.** 7 sv. vstanovitelj servitovskega reda. Kerščanski knezi. Zadostovanje za predpustne pregrehe.

12. **Sv. Gavdonelj.** Naraščanje pobožnosti do Serca Jezusovega. Katoliški pisatelji. Profesorji na srednjih šolah.

13. **Sv. Katarina Riči.** Italija. Poklicni naraščaj ženskih samostanov. «Pospešitelji molitvenega apostolstva»

14. **Sv. Valentin.** Rešitev iz hudih nesreč, ako je sveta volja Božja. Grešniki iz navade.

15. **Sv. Janez in tovariši, mučeniki.** Japonsko in Kitajsko. Ohranjenje mladine v veri in čistem življenju.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Bolnik za dušno in telesno pomoč. — Spreobrnjenje največjega grešnika v naši deželi po usmiljenji Jezusa Krist. na križu in na priprošnji žalostne Matere Božje. — K pretepanju nagnjena mladina, posebno zoper sramotno in preostudno klanje z nožem. — Bolna v vratu, da bi se ozdravila na priprošnji N.

ljube Gospé, sv. Jožefa in sv. Antona Pad. — Da bi se na priprošnji N. ljube Gospé, sv. Jožefa in sv. Antona Pad. dosegel ljubi mir pri hiši. —

Zahvala.

Pretila mi je velika zguba; le v Božjih rokah je se bi'o; v tej sili se zatečem k Mariji Materi Božji, sv. Jožefu in sv. Antonu Padovanskemu, naj mi oni odvernejo to zgubo, in obljubila sem. po »Danici« se zahvaliti, ako bom vslisana: Toraj priserčna zahvala Bogu. Mariji Devici, sv. Jožefu in sv. Antonu!

Marija Stele.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Prez. gospod knezoškof ljubljanski so se vernili 30. prosinca zvečer z Dunaja v Ljubljano. — Č. P. Hürthnagel S. I. je prestavljen iz Ljubljane v Požun, na njegovo mesto je prišel P. Ache iz Lainza, znan dunajski cerkveni govornik. — Č. g. Al. Starè, župni vpravitelj na Rovi, je dobil privoljenje stopiti v stalni pokoj. — V Zagrebu je umerl dobro znani preč. g. opat Höpperger, superior usmiljenih sester za jugoslovanske pokrajine. N. v m. p.!

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. kapl. Fr. Rajčević 1 gld. (in 50 kr. za odkup poganjskih otrok). — Neimenovana 1 gld. — Čast. g. župnik Martin Narobe 5 gld. — Z Adlešič Nekdo po č. g. župniku »za kruhe sv. Antona« 2 gld. — Preč. gosp. dekan dr. Juri Sterbenc 50 gld. — Č. g. kapl. Fr. Rajčević 1 gld. — Č. g. župnik Jak. Mrak 2 gld. — Č. g. župnik Fr. Porenta 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. Jože Vrankar, kapelan v Kranjski Gori, 14 gld. 20 kr. — Čast. g. Janez Kumer, vikar v Ravnici 5 gld. 50 kr. — Z Dražgoš šolarji 65 kr. (pristavek za dijake »Prihribni«) 85 kr. — Č. g. Mat. Kastelec 15 gld. 50 kr. (Op. Nove knjižice pridejo v kratkem na svetlo. Vr.) — Po č. g. kapl. Fr. Rajčeviću 50 kr. — Č. g. M. Mrak, stolni vikar, 23 gld. — Čast. g. J. Smrekar, katehet 13 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Č. g. župnik Mart. Narobe 5 gld. — Lucija Dominik 3 gld. — Marija Antonin 50 kr. — Č. gosp. župnik J. Šašelj 3 gld. — Neim. iz St. Vida 1 gld. — Nekdo 30 gld. in Neimenovan ravno tako 10 gld.

Za sv. Očeta: Preč. g. dekan dr. J. Sterbenc 40 gld. — Iz Zaspega po č. g. župniku Fr. Jerebu 5 gld. — V. č. g. župnik Mat. Tavčar 5 gld. — Č. g. župnik Jak. Mrak 3 gld.

Za salezijansko Don-Boskovo napravo na Kranjskem: Popravek: V. č. g. Frid. Hudovernik in še ena oseba 6 gld. 80 kr. (v zadnjem listu je po pomoti stalo 10 gld. Vr.) Čast. g. župnik Fr. Porenta 2 gld.

Za Salezijansko družbo: Č. g. župnik Martin Narobe 5 gld. Preč. g. prošt dr. Jarc 2 gld.

Za Don Boskove misijone: Č. g. župnik J. Šašelj 2 gld.

Za najbolj potrebne misijone: Neimenovana 2 gld.

Za novo cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: Neimenovana 10 gld.

Za cerkev presv. Serca Jezusovega v Ljubljani: Učitelj s Krasa 1 gld. —

Za Marijanišče: Č. g. župnik Peter Vartol 5 gld.

Za misijone oo. Trapistov v Marianhillu: Č. g. župnik Al. Kumer 5 gld.

Za razširjanje sv. vere: Č. g. J. Kumar, vikar v Ravnici 1 gld. 50 kr.

(Drugi darovi prih.)